

vi have hørt den højtærede Minister udtale sig. Vi ville da komme til Klarhed over, hvilket Forhold der er mellem Forslagsstillerne og Regeringen paa dette Omraade.

Jeg skal derefter vende mig til selve Forslaget og dets Indhold. Jeg vil da straks sige, at for saa vidt det tilsigter at skaffe Statens Støtte til Sparebestræbelser fra de ubemidlede, eller — det tager jo ikke Sigte paa de ubemidlede alene — fra Befolkningen som Helhed, særlig naturligvis fra de Folks Side, som have noget at spare, sympatiserer jeg meget dermed og skal være villig til at gaa med til, at Staten støtter saadanne Bestræbelser. Men jeg vil da straks paapege, at dette Forslag er ikke alene et Spareforslag, det hedder jo „Forslag til Lov om Oprettelsen af en Stats-, Spare- og Forsørgelsesanstalt.“ Og saa snart vi komme ind paa Forsørgelsesvæsenet, maa det Spørgsmaal paatrænge sig: Hvilket Forhold staar dette Forslag i til den bestaaende Alderdomsforsørgelseslov? Vi have hørt Ordføreren for Forslagsstillerne sige, at det berører aldeles ikke den nuværende Alderdomsforsørgelseslov. Men af de Udtalelser, som den ærede Ordfører fremkom med, har jeg dog faaet ud, at det alligevel kommer til at berøre den, og da jeg læste Forslaget igennem, var jeg for øvrigt ganske klar over, at det absolut vil komme til at berøre den bestaaende Alderdomsforsørgelseslov. Særlig lagde jeg Mærke til den ærede Ordførers Udtalelser med Hensyn til Forholdet mellem Slægtninge. Den ærede Ordfører paapegede, at Slægtninge bleve hindrede i at hjælpe de gamle, som modtog Forsørgelse gennem det offentlige, fordi den Hjælp, som de gave dem, egentlig var en Hjælp, der blev givet til Kommunen eller Staten, som skal bidrage til de gamles Forsørgelse. Men jeg ser ikke rettere, end at ganske det samme vil blive Tilfældet med dette Forslag. Jeg ser ikke rettere, end at, saa længe vor Alderdomsforsørgelseslov har den Ordlyd, den har, og haandhæves paa den Maade, den haandhæves, vil alt, hvad ubemidlede erhverve sig ved det Sparesystem, som her foreligger, blive medregnet ved Bestemmelsen af deres Trang, naar de blive gamle, og faa samme Virkning som al anden Ejendom eller Indtægt, som vedkommende have, nemlig at det i Grunden ikke kommer dem selv, men Kommunerne og Staten til gode. Saa faar man det ud, at, hvad der sker, er, at Staten giver et vist Tilskud til denne Spare- og Forsørgelsesanstalt, men tager disse Penge igen derved, at hvad der opspares

her, kommer Staten eller Kommunerne til gode, idet de gamle, som skulle forsørges efter den nuværende Alderdomsforsørgelseslov, ikke ville faa saa megen Understøttelse som ellers og maaske slet ingen Ting, naar de komme til Kommunen og sige, at de ere trængende. Jeg ser derfor ikke, at det egentlig er en Hjælp, der ydes de gamle. Hvad der her foreslaas, vil tværtimod formodentlig komme til at øve en skadelig Indflydelse, thi det vil vistnok blive holdt skarpt frem over for dem, der ikke have sparet noget op ad denne Vej; at de intet have sparet, og Kommunerne eller Staten ville maaske benytte sig deraf til at være mere karrige over for de gamle end hidtil.

Hvad jeg paa dette Omraade kunde ønske, er egentlig fremsat i det Forslag til en ny Affattelse af Alderdomsforsørgelsesloven, som Socialdemokratiet har tilladt sig at fremlægge i dette Ting, nemlig at opsparede Midler inden for en vis Grænse ikke skulle regnes de gamle til Skade, naar deres Trang skal bedømmes. Vi have som Grænse sat en Indtægt af 100 Kr. ad den ene eller den anden Vej. Naar man havde en saadan Bestemmelse, kunde jeg fuldt ud være med til, hvad der her er foreslaaet, men nu er Forholdet faktisk det, at alt, hvad de gamle eje, naar de søge Alderdomsunderstøttelse, kommer til Afdrag deri. Det er altsaa til Gavn for Kommunen, hvad de spare, og ikke til Gavn for dem selv.

Jeg har endvidere den Anke mod det foreliggende Forslag, at det ligesom mange andre Forslag, der hvile paa det samme Grundlag, ikke kommer de fattigste i vort Samfund til gode. Det er allerede fremhævet af det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Th. Larsen), der omtalte de Bestræbelser, der ere gjorte paa Forsikringsvæsenets Omraade i andre Lande, store og mangeaarige Bestræbelser, for at løse Alderdomsforsørgesspørgsmaalet ved en Livrente, at det er kun en Brøkdæl, og jeg kan godt sige en forholdsvis ringe Brøkdæl af den Befolkning, hvem den Slags Bestræbelser skulde komme til gode, som det er lykkedes ved de nævnte omsigtsfulde og langvarige Bestræbelser at drage ind under dette Forsikringsvæsen. Det maa jeg betragte som et Bevis for, at den store Del af Befolkningen ikke kan komme med i en Anstalt som den foreslaaede. Og hvorfor ikke? Fordi den er fattig. Hvad jeg sætter som Hovedformaalet, naar Staten skal sættes i Virksomhed paa dette Omraade, er, at de fattigste